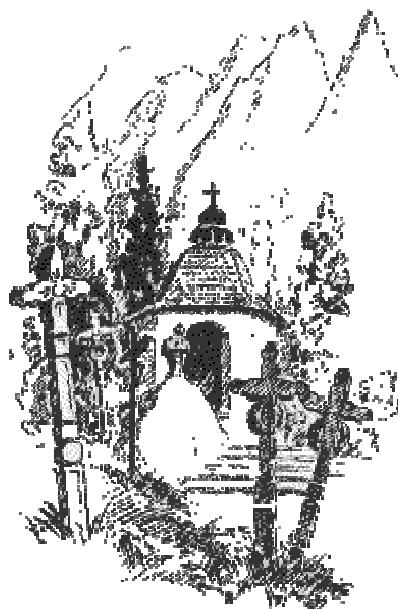

FARNOSTĚ SV. JÁNA KRSTITELĀ IVANKA PRI DUNAJI A ZÁLESIE

KAŽDÝ ČLOVEK JE MYŠLIENKOU BOHA
BENEDIKT XVI.
KAŽDÝ ČLOVEK JE MYŠLIENKOU BOHA
BENEDIKT XVI.

Mnoho vecí na nás dolieha,
ale ak nie sme vo vnútornom spoločenstve s Bohom,
nemôžeme ani druhým nič dať.
Benedikt XVI.

Milí priatelia,

školský rok sa už naplno rozbehol a každý z nás sa opäť zhostil svojich každodenných pracovných povinností. Diáre sa zaplňajú, stretnutí pribúda, pokušenie rutiny sa spravidla rýchle dostaví, času je na všetko zdanlivo málo, a to každý máme ešte aj nejaké tie svoje túžby a plány...

Možno, že mnohí prežívame niečo podobné...

Do tohto ruchu prichádza Ježiš a volá: „*Podťte ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ste unavení a ja vás posilním.*“ Mt 11,28

Slová známe, ale nie veľmi atraktívne.

Sú provokáciou? Zlahčovaním situácie? Alebo Slovom Boha, ktorý jediný úplne rozumie cvalu tohto sveta (teda aj toho môjho osobného) a ktorého nezaskočí ani plný diár, ani naše neurotické pobehovanie sem a tam a ani náš „dost presvedčivý“ výraz tváre kričiaci na suseda, že opäť nemáme čas...“

Času je dost. Presne toľko, koľko potrebujem na to, aby som spoznal Božíu lásku ku mne a aby som o tom povedal ešte niekomu ďalšiemu. **Ježiš** nás povzbudzuje takto:

„**Podťte** ku mne...“. Podťme ! Netreba ďaleko cestovať, netreba letenku ani vstupenku, ani miestenku. On sám stačí...

„Podťte **ku mne**...“ K Ježišovi. Neposiela nás oddýchnuť si k televízoru či do kina alebo na chatu. On sám stačí...

„Podťte ku mne **všetci**...“ Môže každý bez výnimky. Miera hrišnosti nehrá rolu....To, čo Ježiš zaplatil na kríži, stačí....

Kto sa necíti **unavený** a vyčerpaný? Kto nepodstupuje denne **námahu** často **presahujúcu** jeho ľudské možnosti? Kto vo svojej blízkej i vzdialenej rodine nemá „stratených“? Kto ???

„... **ja vás posilním**.“ Takto to Ježiš sľúbil. Tebe aj mne. **Vyskúšaj** si to a povedz o tom niekomu ďalšiemu. Nemusíš mať k tomu vysoké vzdelanie, ani dlhodobú prax, ani dobré renomé.

Keď totiž Ježiš meria človeka, neprikladá meter okolo hlavy, ale okolo srdca.

Z OBSAHU ČÍSLA:

- príhovor
k liturgickému sviatku Všetkých svätých
- história spomienky na všetkých verných zosnulých
- zabudnutý cintorín
- sviečka za nenarodené deti
- príbeh zo života
- farská púť do Suchdolu
- rozhovor s dp.Jankom Polákom
- čo sa udialo v našej farnosti
- súťaž o knihu z vydavateľstva Kumran

K Bohu jestvuje toľko ciest, koľko je ľuďí,
lebo v rámci rovnakej viery je cesta každého človeka celkom osobná.
Benedikt XVI.

Na **slávnosť Všetkých svätých** sa náš pohľad upiera do neba. Vždy keď počujeme slovo svätí, napadnú nám mená tých velikánov: svätý Peter a Pavol, sv. František, sv. Terézia z Lisieux, matka Tereza, pater Pio...

Mnohých z nás si môžu pomyslieť: *‘A čo si počneme my slabí, úbohí hriešnici, čo sme my?’* Cirkev svätá vo svojej veľkej múdrosti, vedená Duchom svätým, nám dnes ponúka Božie slovo, ktoré svedčí o niečom inom. Už samotný názov dnešnej slávnosti hovorí Všetkých svätých. Dnes nestoja na prvom mieste mená velikánov, my dnes slávime všetkých tých „malých svätých“, všetkých našich zomrelých - matky a otcov, priateľov, malých, úbohých, zabudnutých, utrápených, opustených ľuďmi, ktorým by nikto z nás nikdy nedal titul svätý.

Čo nás oprávňuje vysloviť takéto tvrdenie?

Nemecký homiletik dal raz na jedno svoje kázanie takýto nadpis **SVIATOK PLNÝ ÚTECHY** a vysvetľuje, že nie náhodou sa číta pri tejto slávnosti úryvok evanjelia obsahujúci osem blahoslavenstiev. V nich je Božská nádej, ktorá stojí proti celej ľudskej beznádeji. Boží plán s človekom je hľadať a nájsť každého človeka, ktorý je poníženy a smutný, ktorý je chudobný a bezmocný, hladný a plačúci, ktorý je v núdzi a sklamaný. Boh hľadá tých, ktorí sú tichí a milosrdní a dokážu sa obetovať v utrpení. Tí všetci zažiaria v sláve Božieho kráľovstva.

Pripomeňme si slová slávneho lekára, profesora Alberta Schweitzera: *„Ak budete počúvať, budete počuť vo vzduchu zvuk Božieho kráľovstva, tak ako ho nemohla žiadna generácia pred vami.“* Na inom mieste u neho nachádzame tieto slová: *„Otvorte oči a hľadajte, kde nejaký človek potrebuje trochu času, trochu účasti, trochu spoločnosti, trochu starostlivosti. Je to možno niekto osamelý, zatrpknutý, chorý, nešikovný, pre koho môžeš niečím byť. Je to možno starec alebo dieťa. Nedaj sa zastrašiť, keď musíš čakať alebo experimentovať. Buď pripravený i na sklamanie. Ukáž sa ľuďom ako človek.“* Sám Albert Schweitzer takto prišiel s prázdnyimi rukami do Afriky pomáhať a za niekoľko rokov tam vybudoval svetoznámu nemocnicu, v ktorej zachránil veľa ľudských životov. Matka Tereza z Kalkaty povedala: **„Láska sa začína tam, kde bolí.“** Začína sa tam, kde druhý na sebe už nemá nič hodného lásky, tam kde ho nemôžeme vystáť, kde niekomu veľmi ublížil, kde nás klamal, či dokonca stal sa našim nepriateľom, tam kde vyprchala náklonnosť, kde by človek najradšej utiekol. ...

Takýchto ľudí i tých, ktorí im slúžia, sú tisíce a tisíce. To všetko sú tí, ktorým Boh prisľúbil nebo, to sú tí „malí svätí“, ktorých dnes slávime. Spolu s veľkými svätými tvoria rodinu najšťastnejších priateľov Božích.

Milí farníci, slávnosť Všetkých svätých je sviatkom veľkej radosti, sviatkom útechy a veľkej nádeje. Urobme všetko preto, aby sme raz aj my patrili do tej veľkej rodiny - Cirkvi víťaznej, do rodiny najšťastnejších priateľov Božích.

Štefan Rusňák, farár

Reformy určite nevyjdú z rôznych fór a synôd,
ktoré majú svoje oprávnenie a mnohokrát sú nevyhnutné,
ale od presvedčivých osobností, ktoré nazývame svätci.
Benedikt XVI.

O počiatkoch sviatku venovaného všetkým svätým nevieme nič určitého. Prvá zmienka o tomto sviatku pochádza zo 4. storočia, keď sv. Efrém Sýrsky v zbierke piesní Carmina Misibena píše o sviatku na počesť všetkých mučeníkov, ktorí boli svätí, ktorých v dávnych dobách oficiálne uznávala Cirkev.

Dátum sviatku sa v rôznych krajinách lišil a menil i v rôznych storočiach. Sláviť tento sviatok 1. novembra sa zrejme začalo v Anglicku niekedy pred začiatkom 8. storočia alebo v jeho priebehu. Podľa kresťanských kalendárov z 9. storočia sa v severnom Anglicku slávil ako významný sviatok 1. november. V Anglicku sa tento sviatok často označoval ako „ALL Hallows“ - Všetkých svätých. Ako bolo uvedené, iba ľudia, ktorí boli v skutočnosti zabití, pretože odmietli vzdať sa Boha, boli oficiálne prehlásení za svätých. Keď sa skončilo prenasledovanie za vlády rímskeho cisára Konštantína v 4. st., pozornosť sa začala zameriavať na mužov a ženy, ktorí zasvätili svoj život výhradne Bohu. Často to boli biskupi, mnísi a zasvätené panny.

V neskorších storočiach bolo stále viac ľudí, žijúcich v manželskom zväzku, alebo slobodných i rehoľníkov, uznávaných, že žijú životom hrdinskej cnosti.

Dnes rovnako uznávame, že svätosť môže dosiahnuť každý, kto skutočne a poctivo hľadá Boha - bohatý alebo chudobný, ten, ktorému sa nedostalo intelektuálnych schopností a nadania, rovnako ako ten, ktorý bol talentom a nadaním obdarený, alebo ten, ktorý pochádza z nefunkčnej rodiny či z rodiny milujúcej, človek vychovávaný v kresťanskej rodine alebo neveriaci.

Podľa II. Vatikánskeho koncilu v Konštitúcii o Cirkvi sa píše: Cirkev vždy verila, že apoštoli a Kristovi mučeníci, ktorí poskytli to najväčšie svedectvo o viere a láske preliatím svojej krvi, sú s nami úzko spojení v Kristovi, a vždy ich uctievala so zvláštnou náboženskou úctou a oddanosťou, spoločne s požehnanou Pannou Máriou a svätými anjelmi. Cirkev prosí o ich príhovor.

PAMIATKA NA VŠETKÝCH VERNÝCH ZOSNULÝCH

Predmetom nádeje nie je lepší budúci svet, ale večný život.
Benedikt XVI.

Cirkev, ako celok sa skladá z Cirkvi víťaznej - zosnulé duše v nebi, Cirkvi trpiacej - zosnulé duše v očistci a Cirkvi bojujúcej - žijúci ľudia na zemi bojujúci o svoju spásu.

Pamiatka na všetkých verných zosnulých je špecifický liturgický deň, keď cirkev spomína na zosnulé duše v očistci. Počiatok tejto tradície nie je známy. V kláštoroch je už dlho zvykom, keď niektorý z členov komunity zomrie, modliť sa liturgickú modlitbu – liturgiu hodín. Sv. Isidor zo Sevily, ktorý žil v 7. storočí, si vyhradil jeden deň v každom roku na modlitbu za všetkých zosnulých.

V 9. storočí sa dozvedáme z pera komentátora liturgie Amalariusu, že tento špecifický deň pripadol na deň nasledujúci po sviatku Všetkých svätých. Môžeme predpokladať, že deň 2. november vybral benediktín sv. Odilo z francúzskeho mesta Cluny v 11. storočí. Vďaka vplyvu Cluny sa tento zvyk rozšíril do celej latinskej cirkvi. Zdá sa, že zvyk slúžiť na deň Všetkých verných zosnulých tri omše, má svoj pôvod v dominikánskom opátstve na začiatku 15. storočia. Traduje sa, že žiadosti o omše za ľudí pochovaných na opátstve alebo v jeho okolí bolo toľko, že by všetci kňazi museli slúžiť dve až tri omše, aby vyhovelí všetkým žiadostiam o omše, ktoré dostali. Tento zvyk bol schválený pápežom Benediktom XIV. v roku 1748 a pápež Benedikt XV. ho rozšíril počas 1. svetovej vojny do celej západnej cirkvi.

V súčasnej dobe existuje okrem omší a modlitieb za zosnulú osobu spoločná tradícia, keď chodia procesie veriacich z kostola na cintorín, spievajú žalmy za zosnulého a položia na jeho hrob kvety, náboženské obrázky a plastové alebo vyrezávané sošky. V niektorých krajinách sa pri hrobe zhromažďujú celé rodiny, aby spomínali na zosnulú osobu a podelili sa o jedlo pod šírým nebom. Tento zvyk sa vlastne prenáša späť do katakomb Ríma, kde sa žijúci ľudia stretávali, aby si pripomenuli pamiatku zosnulých a snažili sa prosiť o príhovor mučeníkov.

MODLITBA

Všemohúci Bože, vyslyš naše prosby za našich zosnulých bratov a sestry a posilni našu nádej, že ako tvoj Syn vstal z mŕtvych, vstaneme k novému životu i my a že sa u teba znovu stretáme. Skrze tvojho Syna Ježiša Krista, nášho Pána, lebo on s tebou žije a kráľuje v jednote Ducha svätého po všetky veky vekov. Amen

Ak je Boh na prvom mieste, všetko ostatné je na správnom mieste.
Benedikt XVI.

ZABUDNUTÝ CINTORÍN

V tomto jesennom období naše kroky častejšie smerujú do cintorínov. Dôvodom je blížiaci sa sviatok zosnulých, keď s láskou spomíname na tých, ktorí nás predišli do večností a miesta ich posledného odpočinku zdobíme plamienkami sviečok a kvetmi. Máme však v našej obci aj taký cintorín, kde už dlhé roky nikto nezapálil sviečku a nepoložil žiaden kvet. Je to krypta pod kostolom svätého Jana Krstiteľa.

Bola vybudovaná v rokoch 1770 – 1772, súčasne s kostolom a pôvodne slúžila ako miesto posledného odpočinku príslušníkov rodu Grasalkovič, ktorým v tom čase patrilo ivanské panstvo. Tu si želal byť pochovaný Anton II., jeho manželka Anna Mária Esterházy a tiež ich syn Anton III. Pochovali tu aj troch kňazov, ktorí v tom čase zomreli v Ivanke. V roku 1864, keď už panstvo desať rokov vlastnil Michal Obrrenovič, dala vdova po Antonovi III. Mária Leopoldína Esterházy previesť pozostatky Grasalkovičovcov do rodinnej hrobky, ktorá sa nachádza pod kostolom kapucínskeho kláštora v Máriabesnyó v Maďarsku.

V roku 1871, keď ivanské panstvo získala grófka Júlia Huňady, dala kryptu pod ivanským kostolom rozšíriť, pristavať predsieň a pozostatky kňazov nechala pochovať na miestnom cintoríne, ktorý sa v tom čase nachádzal na mieste terajšej materskej školy na Hviezdoslavovej ulici. Kryptu pod kostolom určila ako miesto posledného odpočinku príslušníkov rodiny Huňady de Kéthely. Pochovaní sú tu:

- 1 Ferencz Hunyady 1804 – 1882 (otec Júlie)
- 2 jeho manželka grófka Júlia Zichy de Vasonkó 1808 – 1875 (matka Júlie)
- 3 László Hunyady 1826 – 1898 (brat Júlie)
- 4 jeho manželka grófka Scharlota Csáky 1828 – 1906
- 5 Kálmán Hunyady 1828 – 1901 (brat Júlie)
- 6 jeho manželka Alexandrina Buol-Schauenstein 1837 – 1921
- 7 Vilhelm Hunyady 1830 – 1869 (brat Júlie)
- 8 Pál Hunyady 1838 – 1879 (brat Júlie)
- 9 Dr. Franz Thün.Hohenstein (tento zosnulý nepatril do rodu Hunyadyovcov, jeho pozostatky tu pôvodne uložili len dočasne, keďže zomrel v Bratislave, s úmyslom previesť ich neskôr do Rakúska. Bol to brat manželky Filipa Bosch zu Waldeck (Bódyho), posledného grófa, ktorý vlastnil ivanské panstvo, jeho transladáciu prekazili vojnové udalosti a neskôr politické pomery u nás.)

Na konci II. Svetovej vojny dvaja obyvatelia Ivanky v nádeji, že sa zmocnia istého bohatstva, násilím vnikli do krypty, kde sa snažili odcudziť predpokladané cennosti. Neoplatilo sa im to, pretože okrem trestu a odsúdenia nenašli nič. Vtedy dal miestny farár vchod zamurovať a tak zostala krypta neprístupná až dodnes

Judita Blahutiaková

Trestom smrti, ak je oprávnený, trestajú niekoho,
kto sa preukázateľne previnil najťažšími trestnými činmi,
teda je trestaný vinník. Zatiaľ čo v prípade interrupcie sa nad niekým
celkom nevinným vuhlásil rozsudok smrti.
Benedikt XVI.

Projekt Sviečka za nenarodené deti organizuje Fórum života a je určený všetkým ľuďom, ktorí si chcú uctiť pamiatku nenarodených detí. Táto celoslovenská iniciatíva je realizovaná s podporou a požehnaním biskupov Slovenska a s podporou kresťanských médií. Projekt Sviečka za nenarodené deti je organizovaný Fórum života predovšetkým preto, aby si všetci v čase, keď sme citlivejší na mystérium smrti, uvedomili, že aj nenarodené deti žijú svoj ľudský život, a preto ich musíme chrániť, pomáhať im a modliť sa za ich zdravie a narodenie.

Zjednotme sa večer 2. novembra v modlitbe za zomrelé nenarodené deti a v úmysle za ochranu života. Svoje modlitby prednesme pred nemocnicami, kde sa vykonávajú umelé potraty a na iných vhodných miestach. Spomienku na nenarodené deti môžeme vyjadriť aj umiestnením horiacich sviečok v oknách našich domovov a modlitbou alebo pietnym stíšením v kruhu rodiny. Túto iniciatívu Fóra života môžete podporiť aj zakúpením Sviečky za nenarodené deti.

- táto otázka zamestnávala Cirkev už od jej počiatkov a trvalo dosť dlho, kým dospela k uspokojivému vysvetleniu.

OPÝTALI STE SA

Čo je s nenarodeným dieťaťom?

Veľké milosrdenstvo Boha, ktorý chce, „aby boli všetci ľudia spasení“ (1Tim 2,4), a Ježišova nežnosť k deťom, ktorá mu vnukla slová: „Nechajte deti prichádzať ku mne! Nebráňte im...“ (Mk 10, 14), dovoľujú nám dúfať, že jestvuje cesta spásy pre deti, ktoré zomreli bez krstu. Tým naliehavejšia je výzva Cirkvi, aby sa nebránilo deťom prísť ku Kristovi prostredníctvom daru svätého krstu. (1261).

Katechizmus Katolíckej cirkvi sa k problému spásy nepokrstených detí vyjadruje jasne a povzbudzujúco: „Boh viazal spásu so sviatosťou krstu, ale on sám nie je viazaný svojimi sviatosťami“ (1257). A ďalej: „Pokiaľ ide o deti, ktoré zomreli bez krstu, Cirkev ich môže iba zveriť Božiemu milosrdenstvu, ako to robí v pohrebnom obrade za ne.“

Avšak to, že Cirkev nevie o inom prostriedku spásy, neznamená, že Boh nemá iný spôsob spásy pre nepokrstené deti. On nie je viazaný sviatosťami.

Dokonca Ján Pavol II. v encyklike *Evangelium vitae* hovorí ženám, ktoré podstúpili potrat, aby nestrácali nádej. Vďaka Otcovi každého milosrdenstva môžu spoznať, že nič ešte nie je stratené. A o ich dieťati hovorí jednoznačne: „*Ono teraz žije v Bohu*“ (EV, 99).

Keby sme nemali túto nádej, znamenalo by to nesmiernu úzkosť pre všetky matky, ktorým sa opakovane nepodarilo alebo stále nedarí donosiť dieťa; pre matky, ktorým sa dieťaťko narodilo mŕtve; a ešte viac pre matky, ktoré sa rozhodli svoje dieťa odstrániť prv, než by prišlo na svet. A čo potom s tisícami zmrazených embryí, ktoré sú dnes predmetom nedôstojného zaobchádzania a prevažná väčšina z nich je zničená? Prorok Izaiáš hovorí: „*Pán už v živote mojej matky vyslovil moje meno*“ (Iz 49, 1). Ten istý prorok ďalej ešte presvedčivejšie pripomína Božie slová: „*Môže matka zabudnúť na svoje nemluvná a nezľutuje sa nad synom svojho lona? A keby aj ona zabudla, ja na teba nezabudnem. Hľa, do dlaní som si ťa vryl...*“ (Iz 49, 15-16).

Sväté písmo nás uistuje, že „*Boh nestvoril smrť, neteší sa zo záhuby žijúcich. Ved' on stvoril všetko pre bytie*“ (Múd 1, 13-14).

Jestvuje osobitný obrad pohrebu ešte nepokrsteného dieťaťa, v ktorom Cirkev odporúča dieťa Božiemu milosrdenstvu, ba dokonca možno spojiť pohreb takéhoto dieťaťa so svätou omšou, pre ktorú je pripravený aj príslušný formulár. Modlitba dňa v ňom znie takto: „*Bože, prameň každej potechy, ty poznáš ľudské srdce i vieru týchto zarmútených rodičov; prosíme ťa, upevni ich v nádeji, že ich dieťa spočíva v náručí tvojej božskej lásky. Skrze nášho Pána Ježiša Krista, tvojho Syna...*“

Článok krátený, prevzatý z Katolíckych novín r. 2003

... „nie je pravda, že človek nemôže usporiadať svet bez Boha.
Pravdou je, že bez Boha môže (človek) usporiadať len taký svet, ktorý
bude proti človeku. Exkluzívny humanizmus je nehumánny humanizmus.“

Kardinál Henri de Lubac

24. augusta sa v Spišskej Kapitule začalo XV. sympóziu kánonického práva na Slovensku. Úvodný príspevok na tému „**Žit' v pravde: Náboženská sloboda a poslanie katolíkov v novom poriadku sveta**“ predniesol arcibiskup Denveru Mons. Charles J. Chaput, O.F.M. Cap. Prinášame záznam z prednášky.

„Pravda vás oslobodí“.

Žiť v pravde znamená žiť podľa Ježiša Krista a Božieho slova vo Svätom písme. Znamená to ohlasovať pravdu kresťanského evanjelia nielen slovami, ale aj príkladom, žiť každý deň a každú chvíľu z neochvejného presvedčenia, že Boh žije a jeho láska je hybnou silou ľudských dejín i každého opravdivého ľudského života. Znamená to odhaľovať lži, podľa ktorých sa niektorí ľudia snažia prinútiť žiť ostatných.

...ak odstránime Krista, odstránime jediný spoľahlivý základ našich hodnôt, inštitúcií i nášho spôsobu života. Nesmieme sa vzdať našej histórie kvôli nejakej povrchnej obave, aby sme neurazili svojich nekresťanských susedov. V mene tolerancie začíname tolerovať najhrubšiu netoleranciu; úcta voči iným kultúram začína diktovať zneuctenie našej vlastnej kultúry; zásada „ži a nechaj žiť“ ospravedlňuje život silných na úkor slabých. Táto diagnóza nám pomáha pochopiť jednu z hlavných dnešných nespravodlivostí Západu – zločin potratu.

Dovoľte mi objasniť, prečo som presvedčený, že potrat je kľúčovou témou našej doby. Po prvé, pretože potrat je tiež o tom, či žijeme v pravde. Právo na život je základom každého iného ľudského práva. Ak toto právo nie je nedotknuteľné, potom žiadne právo nemôže byť garantované. Alebo, povedané na rovinu: **vražda je vražda, bez ohľadu na to, aká malá je obeť.** Ochrana života pred narodením i hneď po narodení bola ústredným prvkom katolíckej identity už od apoštolských čias. Od najstarších čias Cirkvi „**byť katolíkom**“ znamená **odmietať akýmkoľvek spôsobom sa podieľať na zločine potratu** – či už snahou o potrat, jeho vykonaním, alebo umožnením tohto zločinu svojou činnosťou alebo nečinnosťou v politickej alebo právnej sfére. No znamenalo to ešte viac. Byť katolíkom znamenalo ozývať sa proti všetkému, čo uráža svätosť a dôstojnosť života, ako ju zjavil Ježiš Kristus.

V našej dobe, keď je svätosť života ohrozovaná nielen potratmi, vraždami novorodencov či eutanáziou, ale aj embryonálnym výskumom a eugenickými pokusmi o odstránenie slabých, postihnutých a chorľavých starých ľudí – sa tento aspekt katolíckej identity stáva pre naše nasledovanie Krista čoraz dôležitejší.

Ak ľudské práva nepochádzajú od Boha, potom sú ponechané na ľubovôľu mužov a žien. Štát existuje, aby bránil práva človeka a napomáhal jeho prosperitu. Keď si štát osobuje takúto moc, aj demokracia sa môže stať totalitnou. Veď čo iné je legalizovaný potrat ako istá formy intímneho násillia, zahaleného do šatu demokracie? Túžbe silného po moci je daná sila zákona zabiť slabého.

Katolícke presvedčenia, ktoré najviac dráždia ortodoxných západniarov, sú tie, ktoré sa týkajú potratu, sexuality a manželstva muža a ženy. To nie je náhoda.

Tieto kresťanské presvedčenia vyjadrujú pravdu o ľudskej plodnosti, o jej význame a určení. Tieto pravdy sú chápané ako podvratné vo svete, ktorý by rád veril, že Boh nie je nutný a že ľudský život nemá vnútorné zameranie alebo cieľ. Cirkev treba trestať, lebo napriek všetkým hriechom a slabosti svojich ľudí, je stále nevestou Ježiša Krista; stále je najpresvedčivejšou a najnebezpečnejšou kacírkou *nového svetového poriadku.*

Dnes žijeme vo svete, ktorý je pod nadvládou niektorých veľmi deštruktívnych myšlienok. Najhoršia je tá, že **muži a ženy môžu žiť tak, akoby na Bohu nezáležalo a akoby Boží Syn nikdy nechodil po tejto zemi.**

Písmo nám hovorí, že máme rešpektovať svojich predstaviteľov a modliť sa za nich. Máme mať zdravú lásku ku krajine, ktorú nazývame svojim domovom. **No nikdy nemáme dávať cisárovi to, čo patrí Bohu. Najskôr musíme poslúchať Boha; povinnosti voči politickým autoritám sú až na druhom mieste.** *Nemôžeme spolupracovať so zlom bez toho, aby sa postupne nestalo i naším zlom.*

Musíme pomenúvať veci ich pravými menami. Iba Pravda môže človeka urobiť slobodným. Preto musíme byť apoštolmi Ježiša Krista a vtelenej Pravdy.

Svet naliehavo potrebuje *znovuprebudenie Cirkvi v našich činoch a v našom verejnom i súkromnom svedectve.* Musíme skutočne veriť tomu, čo hovoríme, že veríme a dokázať svedectvom svojho života. Musíme byť tak presvedčení o pravdách Vyznania viery, že sme zapálení pre to, aby sme žili týmito pravdami, **milovali a bránili tieto pravdy až do takej miery, že to bude pre nás nepohodlné a spôsobí nám to utrpenie.**

Sme vyslancami živého Boha vo svete, ktorý smeruje k zabudnutiu na neho. Našou úlohou je urobiť Boha skutočným; byť tvárou jeho lásky; ponúkať mužom a ženám dneška dialóg spásy.

Naše životy sa musia stať liturgiou, sebaobetovaním, ktoré stelesňuje Božiu lásku a obnovuje svet. Zvestujme Ježiša Krista so všetkou silou nášho života. A pomáhajme si navzájom, nech to stojí čokoľvek, aby sme – keď budeme skladať účty nášmu Pánovi – **boli pripočítaní medzi verných a odvážnych, a nie zbabelých alebo uhýbavých, alebo takých, ktorí robia kompromisy, až pokým z ich vlastného presvedčenia neostane nič; ani nie medzi takých, ktorí mlčali, keď mali hovoriť tie správne slová v správnom čase.**

Vďaka. A nech Vás Boh žehná.

Úlohou kresťana nie je presviedčať, ale vydávať svedectvo.

Benedikt XVI.

Kľáčala som v kostole. Hlavu som mala položenú v dlaniach. Zrazu sa môjho pleca dotkla detská ruka s otázkou: „Sestrička, ty bývaš v nebi?“

Vedľa mňa stál 5 ročný chlapec. Zoznámili sme sa. Bol to Stanko a na moju otázku: „Prečo mám bývať v nebi“, odpovedal... „Vieš, môj dedko tam išiel. On často chodí do nemocnice, aj do Bratislavy. A vždy, keď je preč, nakreslím mu obrázok. A tak som si myslel, že ak tam bývaš, mohla by si mu ho dať... Už viem písať aj písmenká...“

„Stanko, ja nebývam v nebi, ale v kláštore.“ – snažila som sa z novej úlohy nejako vyzuť, ale nepodarilo sa.

„No veď práve. Dedo mi raz povedal, že ten kto žije v kláštore, to je akoby žil v nebi...“ Usmiala som sa. Mala som za sebou ťažký týždeň, ktorý sa vôbec nepodobal tomu, čo si toto chlapča predstavovalo pod „vysnívaným nebom.“ V tom si môj nový kamarát položil prst na ústa a taktne ma upozornil: „Pst, nehovor o tom, ide sem moja mama. A ona to nemá rada.“ Blížila sa k nám žena v čiernych šatách. Jej tvár bola strhaná bolesťou a smútkom. Stanko si rýchle skryl do vrečka obrázkov, ktorý chcel poslať dedovi do neba a snažil sa postaviť sa za mňa.

A tak som stála zoči voči Stankovej mame. „Prepáčte, sestra, to je môj syn. Odkedy odišiel môj otec, neviem si s ním rady.“ – povedala a v očiach sa jej zaleskli slzy. Malý to zbadal a ako každý správny chlap zaujal postoj „ochrancu“. Postavil sa medzi nás a začal vysvetľovať: „Neboj sa, mami, veď on sa vráti. Vrátil sa toľko krát aj z Bratislavy, aj z Košíc, z každej nemocnice sa vráti... a aj...“ V tom sa zháčil. Uvedomil si, že jeho mama, je iná... Mimovoľne ma chytil za habit a spýtal sa: „Ozaj, mami a prečo, odkedy dedo odišiel do neba nosíš čierne šaty a nepíšeme mu listy? Zabudla si od neho vypýtať adresu?“

Ostalo ticho. Mama prežgala slzy a Stanko bezradne čakal na odpoveď. Navrhla som im, aby sme si sadli spolu všetci traja. Náš „potešovateľ“ ako posledný triumf vybral z vrečka pokrčený papier, na ktorom bolo nakreslené srdiečko, auto a v ňom detským písmom napísané: ‚DEDO, LUBIM TA!‘. Pchal ho mamke do rúk: „Pozri, keď si bola v obchode, ja som už list napísal. A možno sestrička vie, kde je nebo. Mami neplač...“ Nadýchla som sa, a chcela som povedať niečo múdre, no nič mi nenapadlo. Posadila som si to malé stvorenie na kolená. „Ty hovoríš, že dedo odišiel do neba?“

„Áno, to mi povedala ona“ – a ukázal na mamu.

„A ty vieš, že tam nefunguje papierová pošta?“

„Nie. To mi nikto nepovedal. A funguje tam aspoň internet?“ – pýtal sa zhrozený.

„Nie, nefunguje tam ani internet, ani papierová pošta, ale...“ Stanko ma prerušil: „Čo? Už som si myslel, že sa s dedom nikdy nestretnem... Čo tam funguje?“

„Funguje tam pošta lásky. Dedo odišiel do neba, aby dával na teba pozor... a aby ti pripravil cestičku, ktorá aj teba raz privedie do nebička...“

Malý okamžite pochopil a obrátil sa k mamine: „Mami, dedo zomrel?“ Iba kývla hlavou. Nevládala povedať ani slovo. Stankovi to nevadilo, pokračoval v monológ: „A preto si smutná? A preto večer plačeš? ... A ja som si myslel, že je to preto, lebo tá neposlúcham. Aj dedove číslo z mobilu si vymazala a aj jeho veci, čo mal v skriňi si zbalila. Videl som ich. Keď si bola v práci, ušiel som do komory... Mami, prečo si mi nepovedala, že dedo zomrel??“

Mama zvierala v ruke vreckovku. Vedela, že mu to raz bude musieť povedať, ale nemala odvahy. Vedela, ako sa tá veľká ruka rakovinou ničeného dospelého muža a malá nežná rúčka jej syna potrebujú, ako sa sprevádzajú, ako nanovo objavujú kačky v rieke i mravenisko na záhrade... A nevedela si predstaviť, akú bolesť spôsobí, keď povie, že ich doma navštívila smrť.

Vstala som a sklonila som sa k Stankovi. „Mama ti to chcela povedať a možno práve dnes. Chcela aby ste spolu, keď bude tma, šli pozrieť na cintorín a aby si dedovi zapálil sviečku. Keď uvidíš svietliko, spomeň si, že dedko sa v nebi veľmi teší a že na teba dáva veľký pozor. On už vidí všetko, aj to, ako si maloval tento krásny obrázok. A on ťa aj počuje... Už mu nemusíš písať listy, môžeš sa s ním stále rozprávať... Máš šikovného deda, lebo takto počúvať, to nevie každý, iba ten, kto je v nebi.“

Stanko vyrástol o tri centimetre. Vrátil mi do rúk pokrčený popier a vraví: „Obrázok si nechaj a pomodli sa, aby som aj ja prišiel do neba. Mami, podí, my ideme kúpiť tú najväčšiu sviečku. Zanesieme ju na cintorín. Aby sa dedo po tme nebál a aby videl, ako sa u nás na zemi i doma svieti.“

Bez slova odišli. Obaja. O niečo múdrejší a verím, že aj pokojnejší...

A ja? Vrátila som sa do kostola. Kľakla som si a položila hlavu do dlani. Modlila som sa za nás dospelákov, aby sme vedeli deťom primeraným spôsobom povedať pravdu. Veď niekedy tým, že im ju nepoviem, ich zraňujeme ešte väčšmi.

prevzaté z <http://baginova.blog.sme.sk/>

ZO ŽIVOTA VO FARNOSTI

Verejná funkcia Cirkvi nebude už taká, akú mala v doterajšej, rozplývajúcej sa podobe Cirkvi a spoločnosti, ale stále bude verejne viditeľná ako nová šanca pre človeka.

Benedikt XVI.

ÚPRAVY A OPRAVY V KOSTOLE

Počas leta prešiel náš kostol početnými úpravami a opravami. Práce sa zahájili hneď v pondelok po hodoch 27. júna ráno. Bolo potrebné urýchlene pripraviť priestor pre majstrov kúrenárov, ktorí prišli inštalovať vykurovanie do kostola. Taktiež bolo potrebné vystahovať alebo pozakryvať zariadenie kostola, aby sa nepoškodilo. Veľmi potešiteľné bolo, že prišlo viac ako 40 ochotných ľudí, ktorí

vykonali kus práce. Okrem toho, že pripravili priestor pre majstrov, preniesli časť zariadenia do veľkej sály kaštieľa, ktorá sa s láskavým dovolením pátrov jezuitov stala prechodným stánkom na služenie svätých omší.

Počas nasledujúcich dní sa realizovala :

- montáž radiátorov do lavíc kostola; - montáž vykurovacieho kotla; - plynová prípojka z fary do kostola; - vymalovanie lode kostola, chóru a grófskej kaplnky; - prenesenie hlavného oltára na pôvodné miesto; - prenesenie spovednice do grófskej kaplnky, čím sa otvoril priestor pred kaplnkou so sochou Lurdskej Panny Márie, ku ktorej sa mnohí farníci utiekajú; - položila sa nová podlaha v sakristii, sakristia sa vymalovala a celkovo sa vynovila; - namontovali sa nové svietidlá pod chórom a v kaplnke; - položili sa nové koberec po stranách kostola a ústredný dlhý koberec od dverí po obetný stôl; - veľa drobných činností, ktoré sa ukázali nevyhnutné pre postup prác.

Položeniu kobercov predchádzalo nastahovanie zariadenia späť do kostola a generálne upratovanie. Na tejto činnosti sa počas dvoch dní vystriedalo viac ako 60 farníkov.

Dnes náš kostol dýcha čistotou. Vďačí za to iniciatíve pána farára Rusňáka a obetavosti farníkov, ktorí prispeli finančnými darmi, odbornými a pomocnými prácami, nákupom materiálu a podľa potreby jeho odvozom a dovozom, sponzorovaním prác, zakúpeného materiálu, nových svietidiel, kobercov, tiež poskytnutím občerstvenia pre brigádnikov a pod.

Keď sa odokryl priestor pred lurdskou kaplnkou, ukázalo sa, že tiež potrebuje obnovu. Z iniciatívy pani Anny Vitálošovej sa urobila zbierka milodarov na tento účel, aby sa čiastočne pokryli náklady. Zbierka od daryň vyniesla sumu 1055Eur. Dnes je kaplnka vynovená, jej priestor a vždy krásna kvetová výzdoba je potešením pre každého, kto sa pri nej zastaví.

Práce na obnove pokračujú ďalej, presunuli sa do vonkajších priestorov. Aby sa nezničili nové koberec a zachovala sa čistota vo vynovenom kostole. Pristúpilo sa k položeniu zámkovej dlažby do bočného priestoru pri kostole a k celkovej oprave plota ako aj múru, ktorý tento priestor ohraničuje. Po dokončení opravy je naplánovaná sadová úprava.

Na tomto mieste je treba **poďakovať všetkým, ktorí sa po celý rok starajú o čistotu kostola, o krásnu výzdobu, o čistotu priestranstva pred kostolom, trávniky a kvetovú výsadbu v parčíku pred kostolom.**

Cieľom tejto rekapitulácie prác bolo zaznamenať pre nasledovníkov, čo všetko sa v lete roku 2010 vykonalo pre zveladenie nášho Božieho chrámu. Má byť svedectvom o obetavých farníkoch, ktorí pre budúcnosť vykonali dielo hodné úcty, aby tak naplnili odkaz predkov: Dedičstvo otcov zachovaj nám, Pane!

Pán Boh žehnaj všetkým!

Vonkajšie znečistenie života, ktoré zažívame,
je odrazom a prejavom vnútorného znečistenia,
na ktoré veľmi málo dbáme.
Benedikt XVI.

Počas jesenných kántrových dní sa konala ďakovná svätá omša za dary, ktoré sa urodili na poliach, v sadoch, viniciach a záhradách.

Plody, ktoré priniesli farníci na požehnanie, svedčili o Pánovej štedrosti. Pred oltárom boli vkusne naaranžované nádherné jablká, hrozno, ďalšie ovocie, tekvice, papriky a rôzna zelenina, ktoré hovorili o usilovnosti a ume farníkov a hojnom požehnaní, ktoré sa ich úsilium dostalo. Bolo za čo ďakovať a čo požehnávať :

*„Pane, dobrý Otče, všemohúci večný Bože, ďakujeme Ti za náš život a za starostlivosť o naše bytie. Ty naplňuje prírodu svojimi dobrodeniami a poučáš nás, ako ich máme používať, aby nám boli na osoh. Ty si nám v tomto roku požehnal úrodu a daroval si nám bohaté plody zeme. Dnešná eucharistická obeta je našou vďakou za všetky Tvoje dary. Prosíme Ťa, požehnaj tieto plodiny, ktoré sme priniesli pred oltár... **Daj, aby sme velebili Tvoju štedrosť a vedeli sa podeliť s Tvojimi darmi, aby nik z nás nebol v núdzi ...**“*

ROZHOVOR S VDP. JANKOM POLÁKOM

Potrebuje odvahu, aby sme naše najhlbšie nádeje odovzdali Bohu.
Iba on môže naplniť potreby nášho srdca.
Benedikt XVI.

Milí farníci,
v uplynulom mesiaci sme sa pri svätých omšiach a iných príležitostiach stretávali s naším bývalým farníkom, dnes kňazom vdp. Jánom Polákom. Trávil v Ivanke prázdniny, počas ktorých vypomáhal nášmu duchovnému otcovi Štefanovi Rusňákovi v pastorácii. Využili sme jeho prítomnosť a v krátkom rozhovore vám chceme priblížiť jeho súčasný pobyt na univerzite v Ríme.

Dôstojný pán, vieme, že po prijatí kňazskej vysviacky ste boli v pastorácii v Trnavskej diecéze. Naši farníci pozorne sledujú vašu cestu či už ako študenta teológie, diakona, neskôr kňaza a vkladajú Vás aj naďalej do svojich modlitieb. Zaujímá nás Váš terajší pobyt v Ríme, kde v súčasnosti študujete. Môžete nám bližšie povedať čo je náplňou vášho štúdia ?

Rád by som odpovedal trochu obširnejšie, aby som lepšie vysvetlil ako som sa vlastne dostal na štúdiá do Ríma. Po kňazskej vysviacke, ako čitatelia určite veľmi dobre vedia, som bol rok kaplanom v Galante. Veľmi sa mi tam, ako v pastorácii, páčilo. Avšak počas toho roka mi vrtali v hlave niektoré myšlienky, ktoré som mal už počas štúdiá v kňazskom seminári. Už v tom čase sa mi veľmi páčilo Sväté Písmo a rozmýšľal som nad tým, ako by ma bavilo, keby som sa ním zaoberal trochu hlbšie. Zároveň som si veľmi dobre uvedomoval, že akonáhle vstúpim do pastorácie, pastorácia ma celkom pohltí. A naozaj aj tak bolo. Veľmi som si ju zamiloval. Predsa však, ako som už spomínal, myšlienky na štúdium Svätého Pisma ma neopúšťali. A tak som sa cítil akoby na určitom rázcestí. Pretože, ak by som sa začal venovať štúdiu Biblie, bolo by to len čisto z vedeckého hľadiska. Nerozmýšľal som nad praktickým používaním v bežnom živote. A tak som si musel vybrať. Mal som pred sebou teoretické štúdium Biblie na jednej strane a lásku k aktívnej pastorácii na strane druhej. Pýtal som sa teda Pána Boha, čo chce On. Na ktorú cestu sa mám vydať? A tak som si povedal, že si pôjdem túto záležitosť objasniť do Trnavy, ešte k bývalému otcovi arcibiskupovi Jánovi Sokolovi, nakoľko pri hľadaní Božej vôle nemožno obchádzať predstavených. Bolo mi v podstate jedno, akú odpoveď mi dá, pretože mal som rád obidve veci. Či by mi bol povedal na štúdium „áno“ alebo „nie“, každá odpoveď bola pre mňa dobrá. A tak som si s ním dohodol audienciu a v daný deň sme sa stretli. Mali sme veľmi priateľský rozhovor, pri ktorom sme si povedali všetky „za“ a „proti“ a nakoniec sme celú otázku uzavreli, že na štúdium Svätého Pisma nepôjdem. Rozhodol som sa teda, že záležitosť je uzavretá a všetky svoje sily budem venovať čisto pastorácii. A aby som sa naozaj v pastoračnej činnosti mohol zdokonaľovať, rozhodol som sa vo svojom voľnom čase venovať literatúre, ktorá súvisí s pastoráciou.

Avšak ako čas plynul ďalej, po dvoch mesiacoch sme sa opäť stretli pri istej príležitosti v našom Galantskom dekanáte. Hneď ako sme sa stretli, otec arcibiskup mi hovorí, že ma pošle študovať, avšak nie Sväté Písmo. Dal mi na výber iné odbory, medzi ktorými bola katechetika, ktorú som si nakoniec vybral. Vnímam som to ako Božiu prozreteľnosť, pretože tým, že som sa rozhodol úplne sústrediť svoje sily na pastoráciu, videl som v tejto ponuke výbornú možnosť ako prehĺbiť svoje pastoračné schopnosti. Katechetika je napokon jednou z vied, ktoré súvisia s pastoračnou teológiou. A tak som sa dostal na štúdiá do Ríma, konkrétne na Pápežskú Saleziánsku Univerzitu, kde práve v tejto chvíli začínam posledný, čiže tretí ročník, ktorý by som mal ukončiť obhajobou licenčnej práce z odboru katechetiky.

Aké boli začiatky? Ako ste si zvykli a čo rečová bariéra? Je niečo osobité, čo sa Vám na pobyte v Ríme a na samotnom meste najviac páči ?

Keď som prišiel do Ríma, samozrejme mal som rečovú bariéru, pretože som taliančinu nevedel. Trochu som sa ňou sám zaoberal, keď som bol ešte na Slovensku, ale to neznamenal takmer nič.

Na našej univerzite sa ešte počas leta robia rôzne jazykové kurzy, čiže aj z taliančiny, aby sa takto pomohlo cudzincom a teda zvlášť tým, ktorí potom budú pokračovať

v štúdiách na univerzite. Počas školského roka je tu tiež ponuka jazykových kurzov, čiže vždy je možnosť sa v reči zdokonaľovať. Chvála Pánu Bohu ja som mal aj tú výhodu, že sa podarilo vybaviť, aby som býval v podstate priamo na univerzite v jednej zo saleziánskych komunít, kde všetci rozprávajú po taliansky. Čo je samozrejme veľká výhoda v osvojovaní si jazyka. Aby som to trochu spresnil, čo sa týka saleziánskych komunít, je ich tu spolu šesť a dve z nich sú určené pre študentov. Komunita, v ktorej bývam ja, sa volá komunita don Rua, nazvaná podľa blahoslaveného dona Ruu, ktorý bol prvým nástupcom dona Bosca po jeho smrti. Sme tu ľudia z celého sveta, prevažne sa jedná o kňazov saleziánov. Býva tu však aj zopár diecéznych kňazov, ako som ja, a tiež zopár rehoľníkov z iných kongregácií.

Zvyknúť si na toto prostredie nebolo veľmi ťažké. Iste, čo sa týka jazyka, zvlášť prvé mesiace si vyžadovali veľa trpezlivosti.

Ťažko povedať, čo sa mi na Ríme ako meste najviac páči. Keď som tu bol prvýkrát, ešte ako bohoslovec, na celonárodnej ďakovnej púti, ktorá bola poďakovaním Slovákov Svätému otcovi Jánovi Pavlovi II. za jeho návštevu na Slovensku, v tom čase som bol veľmi očarený Rómom a zvlášť monumentálnymi pamiatkami a cirkevnými stavbami. Dnes sa však na Rím pozerám úplne inak, dnes mesto Rím pre mňa neznamená už len tieto pamiatky. Som rád a ďakujem Pánu Bohu predovšetkým za to, že môžem mať skúsenosť života v jednom zo svetových miest, kde môžem vidieť a v podstate zažívať iné kultúry a iné pohľady na život, čo je veľmi obohacujúce.

Počas Vašej neprítomnosti sa v našom kostole vykonali mnohé úpravy, opravy a zmeny. Ako ich vnímate ?

Pre mňa celkovo, vždy, keď sa na chvíľu vraciam do Ivanky, je zaujímavé vidieť mnohé zmeny, ktoré sa dejú v celej obci. Už ako bohoslovec, keď som občas prišiel domov, vždy som našiel niečo zmenené, obnovené. Možnože obyvatelia Ivanky, ktorí sú tam nepretržite, to až tak veľmi neprežívajú. Pre mňa však to boli často príjemné zmeny. Čo sa týka konkrétne nášho Božieho chrámu, myslím si, že hovorí sám za seba jeden zážitok, ktorý som mal, keď som počas uplynulého septembra išiel na svätú omšu. Pri vchode do kostola som sa stretol s jedným z našich farníkov, ktorý sa netajil svojím nadšením z obnovy nášho kostola, vidiac v tom všetkom Božie zázraky. Som presvedčený o tom, že diela, ktoré robíme s cieľom osláviť nášho Pána a zároveň slúžia pre dobro a spásu ľudí, môžu byť vždy len dobré.

Pán farár Rusnák sa Vám poďakoval za Vašu pomoc pri farskej svätej omši, keď už ste boli na ceste do Ríma. Ocenil Vašu pomoc pri vysluhovaní sv. omši, poďakoval sa za početné homílie, vykonávanie sviatostí zmierenia, pohrebných obradov a mnohých iných činností v pastoračnej službe. Poprial Vám šťastný let a návrat do Ríma, ako aj hojnosť zdravia, Božích milostí a darov Duchu Svätého. K tomuto želaniu sa pripájame aj my farníci a tešíme sa na Vaše návraty do našej farnosti.

Za rozhovor ďakuje Eva Mišíková

V horácké krajine, nám tolik drahé
u čisté studánky zvolila stan ...
Matičko bolestná, dlíš medzi námi
vedeš svou milostí do večných bran.

Dňa 9. októbra 2010 putovali naši farníci k Panne Márii do Suchdolu pri Prostějove. Rímskokatolícka farnosť Suchdol – Jednov patrí do olomouckej arcidiecézy, dekanátu Konice a leží asi 20 km od Prostějova. Mariánske pútnické miesto Suchdol má dávnu tradíciu a úprimne sa teší z každého návštevníka.

Po príchode do suchdolskej farnosti pútnikov srdečne privítal a pozval do pútnického kostola duchovný správca P.Jan Lisowski. Tam sa konala svätá omša, ktorú koncebroval s pánom farárom Štefanom Rusňákom. Pútnici mohli pred svätou omšou prístupíť k sviatosti zmiernenia.

Homíliu predniesol P. Jan Lisowski. Zamýšľal sa nad významom návštevy pútnických miest pre kresťanov a povzbudzoval prítomných, aby vieru načerpanú na tomto svätom mieste odovzdávali ďalej.

Do prosieb okrem osobných úmyslov pútnikov boli zahrnutí všetci ivanskí farníci a milovaní blízki, ktorí zostali doma. Po ukončení svätej omše dostali pútnici požehnanie vkladáním rúk. Na organe hral organista Juraj Kapinaj a miništroval najmladší účastník púte Dominik Ungvarský.

V kaplnke sv. Markéty si potom pútnici nabrali vodu zo svätej studničky a nakoniec navštívili Mariánsku záhradu, ktorá susedí s farskou budovou. Tu sa pomodlili sv. ruženec a v tichosti poďakovali za dobrodenia, ktorých sa im dostalo.

Z HISTÓRIE PÚTNICKÉHO MIESTA

Barokový pútnický kostol vďaka za svoj vznik studničke nazwanej Svätá voda, kde podľa legendy prichádzalo k zázračným uzdraveniam. Z vďačnosti za vypočuté prosby bola na dube v blízkosti studničky umiestnená drevená socha Bolestnej Panny Márie – Pieta.

K studničke začal prichádzať stále väčší počet pútnikov, čo dalo podnet na postavenie kaplnky. Stavbu realizoval kláštor sv. Kláry z Olomouca. V prvej etape, v roku 1765 bola nad posvätným prameňom postavená kaplnka ako presbytérium budúceho chrámu. Dokončenie druhej etapy výstavby kostola sa posunulo až do rokov 1807-1810.

Dnešnú podobu nadobudol kostol až v rokoch 1905-1910, keď bola pristavená veža a priečelie chrámu so sochami sv. Františka z Assisi a sv. Benedikta, spolupatrona Európy. Pôvodný prameň vyvierá priamo pod hlavným oltárom kostola a je odvedený ku kaplnke sv. Markéty, kde je studnička s liečivou vodou. Hlavný oltár má nad svätostánkom pôvodnú drevenú sochu Bolestnej Panny Márie, bočné oltáre sú zasvätené sv. Jozefovi a sv. Jánovi Nepomuckému. Kostol je zasvätený Navštíveniu Panny Márie.

Príčina toho, že tajomstvá viery pozná stále menej ľudí,
spočíva v tom, že našej viere sa príliš mnoho stalo mechanickým, došlo
k nadmerným vonkajším prejavom
a zostalo málo vnútorného preniknutia.
Benedikt XVI.

P O Z O R S Ú Ť A Ž

Francis Chan Bláznivá láska

Francis Chan, autor knihy **Bláznivá láska** sa snaží reagovať na stav, aký panuje v cirkvi, vo svete – stav pasivity, nezaangažovanosti, plytkosti a povrchnosti. Jeho cieľom je vyrušovať ľudí z ich stereotypu a vzbudzovať v nich úprimnejšiu lásku ku Kristovi. Kládne si otázku – čo je to podstatné, čo robí kresťana kresťanom?

Autor hovorí, že keď skutočne milujeme Krista, naše skutky sú manifestáciou našej lásky a je to aj cítiť. Je dobré si uvedomiť, že nie naše dobré skutky, ale Božia milosť je to, vďaka čomu získavame spasu. Oslobodenie sa od záslužného konania skutkov nám môže napomôcť k budovaniu skutočného vzťahu zamilovanosti do Boha, a tým odpovedať na Božiu lásku láskou, ktorá je vlastná skutočnému kresťanovi, ktorý nie je kresťanom len podľa mena. Náš život nie je vyjadrením skutočnej lásky k Bohu. Byť zamilovaný do Boha má isté dôsledky, život takéhoto človeka sa stáva odbleskom tejto Božej lásky.

V knihe Bláznivá láska autor uvádza aj inšpirujúce životné príbehy ľudí, ktorých láska k Bohu nebola len pozlátkom, ale stala sa motivujúcou hybnou silou ich skutkov. Rozhodli sa pre radikálnu odpoveď na Božiu lásku nedbajúc na to, ako budú vyzerat' v očiach druhých, či im to uberie na pohodlí a bez pýtania sa na to, čo im Boh za to dá.

Bláznivá láska od Francis Chana ohlasuje biblické poslanstvo o Božej láske k nám staronovým spôsobom. Oprašuje biblické slová a obrazy, využíva provokatívne metafory **s cieľom oživiť vnútro človeka a prebudiť v ňom adekvátnu odpoveď na Božiu lásku**.

Kniha je hlboko biblická, celý text je popretkávaný početnými biblickými pasážami, ktoré autor vysvetľuje a dáva im nové, oživujúce významy a interpretácie. Chce, aby sme slová Biblie brali vážne a doslovne. Odmieťa kompromisy a upozorňuje na ne. V knihe sprostredkúva svoje osobné skúsenosti a náhľady, ktorými sa prihovára čitateľovi veľmi ľudským a inšpiratívnym spôsobom.

V texte sú čitateľovi ponúknuté užitočné zastavenia, v ktorých má možnosť a priestor zamyslieť sa, spraviť si reflexiu prečítaného a konfrontovať to so svojim životom. Kniha sa tak môže stať pomôckou a námetom pre osobné duchovné cvičenia. Modernosť knihy podčiarkujú prepojenia textu s internetovými odkazmi, ktoré pôsobia ako šifry a majú tendenciu oslovit' a získať si mladého čitateľa (centrálny odkaz [Bláznivá láska](#). Odkazy pracujú audiovizuálne – ponúkajú pôsobivé videá s posolstvom)

SLOVO NA ZÁVER

Bláznivá láska od Francisa Chana má ambíciu vyrušiť vlažného kresťana zo zaspalosti, strnulosti, zabehnutosti života. Ak máte pocit, že vás charakterizuje čo i len jedna vlastnosť modernej choroby zvanej "vlažnosť", potom neváhajte a siahnite po knihe. Dajte jej šancu byť pomôckou, iskrou pre znovuzropanie lásky k Bohu.

Novinku Bláznivá láska od Francisa Chana vydalo v tomto roku vydavateľstvo Kumran.sk. Objednať si ju môžete prostredníctvom kresťanského internetového obchodu <http://www.kumran.sk> a v obchodoch s kresťanskou literatúrou.

(autor: Žofia Sepešiová, recenzia na knihu redakčne krátená)

SÚŤAŽNÁ OTÁZKA

PREČÍTALI STE UŽ NEJAKÚ KNIHU O LÁSKE?

Ak áno, pošlite nám jej názov a vyhrajete novinku Bláznivá láska od Francisa Chana. Vaše kontaktné údaje spolu s odpoveďou prosíme vhodíte v zalepenej obálke do farskej schránky najneskôr do konca novembra. Obálku označte slovami: Farský bulletin, súťaž. Výhercov budeme kontaktovať ihneď po zrebovaní. Ich mená sa dozviete v najbližšom čísle Farského bulletinu.

Vyjadrujeme poďakovanie všetkým prispievateľom článkov, ale i tým, ktorí nám akýmkoľvek spôsobom pomohli zostaviť toto číslo bulletinu.

členovia redakčnej rady

Ďalšie číslo Farského bulletinu pripravujeme vydať ku koncu kalendárneho roka. Vaše príspevky, námety, inzeráty očakávame najneskôr do 10. decembra 2010.

S
Ú
Ť
A
Ž

OZNAMY

Sväté omše vo farnosti

Zmeny budú uvedené v nedeľných oznamoch – dostupné aj na www.fara.ivanka.sk

Pondelok: 18.30 hod.

Utorok: 18.30 hod.

Streda: 18.30 hod.;

V Zálesí o 17.00 hod. v kultúrnom dome

Štvrtok: 18.30 hod.

Piatok: 18.30 hod.

Sobota: 7.00 hod.

Nedeľa: 7.30 hod.; 10.30 hod.; **V Zálesí o 9.00 hod.** v kultúrnom dome

Štátny sviatok: 8.00 hod; **Prikázaný sviatok v prac. dni:** 8.00 hod; 19.00 hod.

Sviatosť zmierenia: sa vysluhuje každý deň 30 min. pred svätou omšou (október – 30 min. pred pobožnosťou); v nedeľu sa sviatosť zmierenia vysluhuje na požiadanie

Nemenné pobožnosti:

Denne: – modlitba sv. ruženca ½ hodiny pred svätou omšou

Štvrtok: – ADORÁCIA po svätej omši

Sobota: – pobožnosť svätého ruženca po svätej omši

Nedeľa: – ADORÁCIA na 1. nedeľu v mesiaci o 15.00 hod.
(zmena možná)

Úradné hodiny farského úradu:

v utorok a v piatok: 16.00 – 17.00 hod.

tel.: 45 94 38 97; fax: 45 64 69 26

V prvý piatok v mesiaci a v prikázaný sviatok sa neúraduje. Mimo úradných hodín môžete správcu farnosti počkať po svätej omši a dohodnúť sa s ním.

Krst dieťaťa si treba dohodnúť vopred.

Sobáš si treba dohodnúť min. tri mesiace vopred.

Zaopatrenie zomierajúceho – v prípade nezastihnutia správcu farnosti na fare môžete oslovit' kňazov Jezuitov v kaštieli (**tel.: 402 59 222**).

Pohreb – v prvom rade je potrebné dohodnúť si so správcom farnosti deň a čas pochovania zomrelého (pochováva sa v pondelok až sobotu).

Farský bulletin redakčne zostavili: vdp. Štefan Rusňák, Alena Balogová, Ing. Eva Mišíková, Ing. Adriana Ondrušková, Bc. Alena Dostalová a prispievatelia článkov. Časopis neprešiel jazykovou korektúrou. Redakcia bulletinu si vyhradzuje právo úpravy, krátenia alebo zverejnenia príspevkov